

Sygn. akt – IX Ka 45/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2. kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Aleksandra Nowicka

Sędziowie: S.S.O. Mirosław Wiśniewski

S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Protokolant – staż. Marzena Chojnacka

przy udziale Prokuratora Prok. Okręgowej w Toruniu Marzena Mikołajczak

po rozpoznaniu w dniu 2. kwietnia 2015 r.

sprawy **J. S.** – oskarżonego z art. 284§1 kk;

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 4. grudnia 2014 r., **sygn. akt II K 1099/13**,

I. uznając apelację za oczywiście bezzasadną, zaskarżony wyrok w całości utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Grudziądzu) na rzecz kancelarii adwokackiej adw. J. L. 516,60 (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) zł (brutto), tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 45/15

UZASADNIENIE

J. S. został oskarżony o to, że w okresie od 2005 roku do dnia 25 czerwca 2013 r. godz. 14:00 w miejscowości (...) (...)dokonał przywłaszczenia stołu do cięcia drewna wykonanego ze stali wraz z silnikiem elektrycznym i tarczą do cięcia drewna, a następnie dokonał jego przerobienia, czym spowodował straty w kwocie 1000 złotych na szkodę K. K.,

tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Grudziądzu, w sprawie

o sygn. akt II K 1099/13, uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od stycznia 2008 roku do 25 czerwca 2013 roku godz. 14:00 w miejscowości (...) dokonał przywłaszczenia powierzonego mu (pożyczanego) przez pokrzywdzonego K. K. stołu do cięcia drewna wykonanego ze stali wraz z silnikiem elektrycznym i tarczą do cięcia drewna, dokonując jego przerobienia czym spowodował straty w kwocie 666 złotych na szkodę K. K., tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i za czyn ten na mocy art. 284 § 2 k.k. po zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 10 (dziesięć) złotych.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary grzywny Sąd warunkowo zawiesił na okres 1 (jednego) roku próby.

Z kolei na mocy art. 72 § 2 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do zwrotu pokrzywdzonemu K. K. stołu do cięcia drewna wykonanego ze stali wraz z silnikiem elektrycznym i tarczą do cięcia drewna, przechowywanego na posesji E. F. w miejscowości (...) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w terminie 1 (jednego) miesiąca od uprawomocnienia się orzeczenia.

Jednocześnie Sąd zasądził od Skarbu Państwa - Kasy Sądu Rejonowego w G.- na rzecz kancelarii adwokackiej adw. J. L. kwotę 840 złotych plus podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu.

Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w G.kwotę 40 złotych tytułem opłaty oraz obciążył go częściowo poniesionymi wydatkami postępowania w kwocie 90 złotych.

Od powyższego wyroku apelację **wniósł oskarżony zaskarżając wyrok w całości**. Oskarżony podkreślił, że nie zgadza się z wyrokiem, podtrzymał swoje wyjaśnienia, kwestionował, jak należy mniemać, ustalenia faktyczne poczynione w sprawie oraz samą zasadność jego skazania. Oskarżony dokonał własnej obszernej oceny materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków Z. K. i K. K. oraz W. Z. i S. Z.. Wywody oskarżonego sprowadzają się w istocie do podważenia zasadności przypisania mu winy za przywłaszczenie powierzonego (pożyczanego) mu stołu do cięcia drewna.

Oskarżony nie sformułował ani żądań, ani też żadnych precyzyjnych zarzutów, można natomiast przyjąć, że kwestionował on sposób dokonania przez Sąd Rejonowy oceny zgromadzonego materiału dowodowego, skutkujący oparciem wyroku na niezaskarżonych – zdaniem skarżącego – na przyznanie im waloru wiarygodności zeznaniach świadków oraz pominięciem przy wyrokowaniu jego wyjaśnień godzących de facto w tezę oskarżenia. Brak tych uchybień, tj. prawidłowa ocena materiału dowodowego doprowadziłby Sąd I instancji do odmiennych wniosków niż przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, jako oczywiście bezzasadna.

Sąd Okręgowy – po zapoznaniu się z całokształtem zgromadzonego materiału, treścią zaskarżonego wyroku, jego uzasadnienia oraz wywodami poczynionymi w apelacji – doszedł do przekonania, iż brak jest podstaw do uchylenia bądź zmiany zaskarżonego wyroku

W ocenie Sądu Okręgowego, rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego było wynikiem rzetelnej i poprawnej oceny dowodów, które potwierdziły winę oskarżonego w zakresie zarzuczonego mu czynu. Obszerne apelacje oskarżonego nie zawiera żadnych argumentów wskazujących na popełnienie przez Sąd meriti przy ocenie dowodów błędów czy zaniechań rzutuujących na poprawność ustaleń faktycznych. Twierdzenia oskarżonego, co do niewiarygodności zeznań świadków Z. K., K. K., S. Z., W. Z., stanowią gołosłowną i nieuprawnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi Sądu Rejonowego, przyjętymi za podstawę zaskarżonego wyroku. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd a quo prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, poddał tak zebrane dowody wnikliwej, należytej ocenie mieszczącej się w granicach uprawnień wynikających z art. 4 kpk i art. 7 kpk, zgodnie z regułami z art. 5 § 2 kpk, a następnie dokonał trafnych ustaleń faktycznych, w oparciu o które zasadnym było przypisanie oskarżonemu czynu z art. 284 § 2 kk. Ocena dowodów jest rzetelna i rozsądna a sąd odwoławczy nie doszukiwał się w niej błędów, zaniechań i uchybień.

Z pełną stanowczością zaznaczyć należy, że ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy nie stanowiły wyniku bezkrytycznego przydania przez sąd z góry waloru wiarygodności twierdzeniom świadków, a odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Z uzasadnienia orzeczenia jednoznacznie wynika, że ocena dowodów nie była arbitralna, decyzja o przyznaniu waloru wiarygodności części dowodom, a odmowie wiary pozostałym, stanowiła wynik wnikliwej

analizy całokształtu zgromadzonego materiału pod kątem kryteriów relewantnych z punktu widzenia art. 7 kpk. Sąd I instancji w sposób staranny i skrupulatny przeanalizował całokształt zgromadzonych dowodów. Sąd meriti przekonująco uzasadnił dlaczego dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego K. K. oraz świadków: Z. K., K. K., S. Z., W. Z., W. Ż., M. K., a dlaczego wiary tej odmówił zeznaniom świadków: M. P., M. S. i co do zasady E. F..

W ocenie Sądu Okręgowego ocena wyjaśnień oskarżonego dokonana przez Sąd meriti również jest wnikliwa, Sąd a quo wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentował swoje stanowisko.

Analiza materiału dowodowego poczyniona przez Sąd orzekający prowadzi jednoznacznie do wniosku oskarżony w okresie od stycznia 2008 r. do 25 czerwca 2013 r. postąpił z pożyczonym mu przez pokrzywdzonego stołem, jak z własnym, tj. przerobił go i pożyczył (oddał na przechowanie) E. F. bez wiedzy i zgody pokrzywdzonego, a w dniu 25 czerwca 2013 r. odmówił wydania stołu, pomimo, że zażądał tego od niego pokrzywdzony. W realiach sprawy analiza materiału dowodowego prowadzi niewątpliwie do wniosku, że oskarżony dokonał przerobienia stołu do cięcia drewna należącego do pokrzywdzonego, bez jego wiedzy i zgody. Innymi słowy, stół ten nie należał do oskarżonego, oskarżony przerobił stół pokrzywdzonego. Sąd a quo rozsądnie uzasadnił dlaczego wersja zdarzeń prezentowana przez oskarżonego, jakoby pokrzywdzony oddał swój stół do cięcia drewna na złom, a przedmiotowy stół nie stanowi jego własności i został zrobiony w całości przez oskarżonego. Nie można tracić z pola widzenia tego, że świadkowie Z. K., K. K., S. Z., W. Z. i sam pokrzywdzony, rozpoznali, że przedmiotowy stół do cięcia drewna, mimo że został przerobiony przez oskarżonego, to niewątpliwie jest to dokładnie ten sam stół, jaki pożyczył mu K. K.. Rozpoznano go bo cechach charakterystycznych, takich jak m.in.: mocowanie (sanki i śruba do mocowania pasków klinowych), kątowniki, sposób przyspawania podkładek, mocowanie silnika. Okoliczność, że oskarżony przerobił ów stół potwierdzają również funkcjonariusze Policji – W. Ż. i M. K. – o fakcie tym poinformował ich sam oskarżony. Nie sposób znaleźć przyczyny, dla której policjanci, jako osoby bezstronne, obce, mieliby niesłusznie pomawiać oskarżonego. Niemniej jednak, fakt, że stół do cięcia drewna został przez oskarżonego przerobiony pozostaje bez znaczenia dla ustalenia jego sprawstwa, istotne było przesądzenie, że jest to stół pokrzywdzonego, a dla przypisania oskarżonemu winy wystarczająca była okoliczność, że na żądanie uprawnionego – pokrzywdzonego, stołu tego nie wydał.

Zauważyć jeszcze należy, że w świetle obowiązujących w procesie karnym zasad oceny dowodów to, że pokrzywdzony i oskarżony są skonfliktowani, nie oznaczało jednak automatycznie, że w przedmiotowej sprawie niemożliwe było dokonanie w sposób pewny, zgodny ze standardami oceny dowodów, ustaleń w zakresie przedmiotu postępowania. Przymiot wiarygodności nie dotyczy osoby, a konkretnych pochodzących od niej informacji.

W realiach sprawy nie doszło też do naruszenia przepisu art. 5 § 2 kpk. Niedopuszczalnym jest traktowanie wyrażonej w tym przepisie zasady in dubio pro reo jako swoistego nakazu tłumaczenia wszelkich pojawiających się w toku rozpoznania sprawy wątpliwości, na korzyść oskarżonego. W sytuacji, gdy sąd przeprowadzi to postępowanie w sposób pełny i kompletny, i podda te tak zebrane dowody ocenie spełniającej rygor art. 7 kpk, to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 kpk nastąpi dopiero wtedy, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi wciąż istnienie niedających się - w oparciu o nią - usunąć wątpliwości. Dopiero wówczas sąd musi je wytłumaczyć na korzyść oskarżonego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2014 r., V KK 127/14, Prok.i Pr.-wkł. 2015/1-2/9, LEX nr 1537570). W realiach sprawy natomiast, ocena dowodów jest kompletna i rzetelna, nie istnieją niedające się usunąć wątpliwości. Sąd I instancji na tej podstawie zasadnie mógł przypisać oskarżonemu popełnienie czynu z art. 284 § 2 kk.

Konkludując, Sąd odwoławczy w pełni akceptuje ocenę całokształtu materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, nie dostrzegając naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów. W ocenie Sądu Okręgowego, ustalenia Sądu orzekającego, staranna ocena dowodów zgromadzonych w sprawie spełnia wymogi z art. 410 kpk i 424 kpk. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało zatem przeprowadzone odpowiednio dokładnie i rzetelnie, a zawarta w apelacji argumentacja sprowadzała się do nieuzasadnionej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu a quo.

Zastrzeżeń nie budzić może w żadnej mierze orzeczenie o karze. W realiach sprawy Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny, której wykonanie dodatkowo warunkowo zawiesił. Wymierzona kara grzywny jest adekwatna do

zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu, spełni swą funkcję w zakresie prewencji ogólnej i represyjno – wychowawczą, należycie zapewni ona realizację celów postępowania. Kara została wymierzona zgodnie z dyrektywami wymienionymi w art. 53 kk. Należy podzielić zapatrywania Sądu a quo, odnośnie pozytywnej prognozy kryminologiczno – społecznej po stronie oskarżonego, pozwalającej na danie mu szansy poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary.

Wymierzona oskarżonemu kara bez wątpienia zatem nie może uchodzić za surową, tym bardziej za rażąco surową.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się uchybień, które skutkować musiały uchyleniem zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, czyniące apelację oskarżonego oczywiście bezzasadną, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu orzeczono w oparciu o przepisy § 14 ust. 2 pkt 4, § 2 ust. 3, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163 poz. 1348 ze zm.).

Ponadto na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk. kierując się zasadami słuszności, nadto mając na względzie sytuację materialną oskarżonego, sąd odwoławczy zwolnił go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.